บทที่ 4
ผลการทดลองและวิจารณ์ผลการทดลอง

4.1 ผลของอุณหภูมิในการอบแห้งเปลือกถั่วเขียวต่อปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดและสมบัติการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน

4.1.1 ผลของอุณหภูมิในการอบแห้งเปลือกถั่วเขียวต่อปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด

จากการวิเคราะห์สารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสด และเปลือกถั่วเขียวอบแห้งที่ผ่านการให้ความร้อนที่อุณหภูมิ 50, 75 และ 100 องศาเซลเซียส (จนมีความชื้นประมาณ 4±0.02 เปอร์เซ็นต์ (w/w)) โดยคำนวณปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด ในหน่วยของมิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ได้ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว

อุณหภูมิอบแห้ง (องศาเซลเซียส)	ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด (มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง)
เปลือกถั่วเขียวสด	17.57 ± 0.004^{c}
50	1.7 ± 0.002^{a}
75	2.49 ± 0.002^{b}
100	1.65 ± 0.002^{a}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

จากข้อมูลในตารางที่ 4.1 เมื่อพิจารณาปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของเปลือกถั่วเขียวสด (ไม่ผ่านการอบแห้ง) และเปลือกถั่วเขียวที่ผ่านการอบแห้งที่อุณหภูมิต่างๆกัน จะเห็นว่าอุณหภูมิมีผลต่อปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของตัวอย่างเปลือกถั่วเขียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) จากตารางที่ 4.1 จะเห็นว่าตัวอย่างเปลือกถั่วเขียวสดมีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด 17.57 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง เมื่อให้ความร้อนกับเปลือกถั่วเขียวที่อุณหภูมิ

50, 75 และ 100 องศาเซลเซียส เปลือกถั่วเขียวมีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดลดลงเป็น 1.7, 2.49 และ1.65 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ เนื่องจากอุณหภูมิสูงในระหว่างการอบแห้ง อาจมีผลทำให้สารประกอบฟีนอลิกแตกตัวเป็นโมเลกุลเล็กๆ และระเหยกลายเป็นไอ เช่น ฟลาโวนอยด์ ซึ่งเป็นสารประกอบฟีนอลิกที่มีโครงสร้างเป็นแบบ C_6-C_3-C_6 ซึ่งมีลักษณะเป็นวงแหวน 3 วงต่อกัน จะเกิดการแตกของวงแหวน C และสลายตัว โดยวงแหวน B จะเปลี่ยนเป็นกรดคาร์บอกซิลิกและวงแหวน A จะเปลี่ยนไปเป็นคาร์บอกซีอัลดีไฮด์และจะระเหยไปพร้อมกับน้ำ (วิวัฒน์, 2545) ในการทดลองยังให้ผลสอดคล้องกับการทดลองของ Weider และคณะ (2002) พบว่าปริมาณของฟีนอลิกในข้าวไรย์มีปริมาณลดลงเมื่อนำมาผ่านกระบวนการอบแห้ง และจะมีปริมาณลดลงเป็นลำดับเมื่อใช้เวลาอบนานขึ้น และยังสอดคล้องกับการทดลองของ Mausour และ Khaili (2000) ที่พบว่าการลดลงของสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดในสารสกัดจากขิงจะขึ้นอยู่กับอุณหภูมิและเวลาที่ใช้ในการทำแห้ง โดย gingerol ในสารสกัดจากขิงที่เป็นสารในกลุ่มฟีนอลิกคีโตนจะไม่ถูกทำลาย ถ้าใช้อุณหภูมิในการทำแห้งไม่เกิน 60 องศาเซลเซียส

4.1.2 ผลของอุณหภูมิในการอบแห้งเปลือกถั่วเขียวต่อสมบัติการต้านออกซิเดชัน

การวิเคราะห์ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก (FRAP) ของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสด (ไม่ผ่านการอบแห้ง) และเปลือกถั่วเขียวที่ผ่านการให้ความร้อนที่อุณหภูมิ 50, 75 และ 100 องศาเซลเซียส โดยคำนวณความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกในหน่วย มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน ของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสดและเปลือกถั่วเขียวอบแห้ง

อุณหภูมิอบแห้ง (องศาเซลเซียส)	ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน (หน่วย มิลลิกรัม Trolox Equivalent /กรัมตัวอย่างแห้ง)	
	ความสามารถการต้านอนุมูลอิสระDPPH	ความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก
เปลือกถั่วเขียวสด	4.43 ± 0.19^{c}	7.81 ± 0.02^{c}
50	0.28 ± 0.00^{b}	1.17 ± 0.01^{a}
75	0.30 ± 0.02^{b}	1.34 ± 0.007^{b}
100	0.15 ± 0.009^{a}	1.18 ± 0.007^{a}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

จากตารางที่ 4.2 จะเห็นได้ว่าอุณหภูมิในการอบแห้งมีผลต่อความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกของเปลือกถั่วเขียวสด และเปลือกถั่วเขียวอบแห้งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) และเป็นไปในทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด โดยเปลือกถั่วเขียวสดมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก สูงถึง 14.37 และ 7.81 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ และเมื่อให้ความร้อนกับเปลือกถั่วเขียว พบว่าความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกลดลง อุณหภูมิสูงจะมีผลต่อกิจกรรมในการเป็นสารแอนติออกซิแดนท์ ซึ่งอุณหภูมิอาจจะไปลดองค์ประกอบทางเคมีของพืชและเพิ่มการสูญเสียจากการระเหยกลายเป็นไอ (Larrauri และคณะ, 1997) โดยเมื่ออบแห้งที่อุณหภูมิ 100 องศาเซลเซียส ทำให้ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกลดลงเป็น 0.15 และ 1.18 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ การอบแห้งทำให้ผนังเซลล์ของเปลือกถั่วเขียวเกิดการแห้งแข็ง เมื่อนำมาสกัดจึงอาจทำให้ตัวทำละลายแทรกผ่านเข้าไปด้านในเซลล์ได้ยาก และเข้าไปทำละลายได้น้อยจึงมีผลให้การปลดปล่อยสารประกอบฟีนอลิกในเปลือกถั่วเขียวที่อยู่ในรูปที่ละลายได้ (soluble phenolic) ออกมาได้น้อย อีกทั้งการอบแห้งที่อุณหภูมิสูงอาจทำให้สารประกอบฟีนอลิกแตกตัวเป็นโมเลกุลเล็กๆ และระเหยกลายเป็นไอดังที่ได้กล่าวข้างต้น (วิวัฒน์, 2545)

จากการทดลองจะเห็นว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวมีการความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันเพิ่มขึ้นในลักษณะที่สัมพันธ์กับปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด โดยพบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสดให้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด และสมบัติการต้านออกซิเดชันสูงกว่าสารสกัดที่ได้จากเปลือกถั่วเขียวแห้ง ดังนั้นจึงเลือกเปลือกถั่วเขียวสดเป็นวัตถุดิบในการทดลองต่อไป

4.2 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อปริมาณและความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว

4.2.1 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อปริมาณสารสกัดและปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว

การวิเคราะห์ปริมาณสารสกัด และการวิเคราะห์ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวสดที่สกัดที่อุณหภูมิต่างๆกัน คือ 25, 50 และ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 5 ชั่วโมง โดยคำนวณปริมาณสารสกัดที่ได้ในหน่วยของ กรัม/กรัมตัวอย่างแห้ง และคำนวณปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดในหน่วยของ มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ผลการทดลองแสดงดังตารางที่ 4.3 และ 4.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อปริมาณสารและปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง

อุณหภูมิในการสกัด (องศาเซลเซียส)	ปริมาณสารสกัด (กรัม/กรัมน้ำหนักแห้ง)	ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด (มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง)
25	0.077 ± 0.007^{a}	0.80 ± 0.07^{a}
50	0.082 ± 0.000^{a}	0.87 ± 0.02^{b}
80	0.087 ± 0.007^{a}	1.40 ± 0.013^{c}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

ตารางที่ 4.4 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อปริมาณสารและปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว

อุณหภูมิในการสกัด (องศาเซลเซียส)	ปริมาณสารสกัด (กรัม/กรัมน้ำหนักแห้ง)	ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด (มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง)
25	0.283 ± 0.024^{a}	18.01 ± 0.014^{b}
50	0.316 ± 0.024^{a}	17.43 ± 0.042^{a}
80	0.283 ± 0.024^{a}	25.05 ± 0.20^{c}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

จากข้อมูลในตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาปริมาณสารสกัด และปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองที่สกัดที่อุณหภูมิต่างๆกัน จะเห็นว่าอุณหภูมิในการสกัดไม่มีผลต่อปริมาณสารสกัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แต่เมื่อพิจารณาปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด พบว่าอุณหภูมิในการสกัดมีผลต่อปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) เมื่อทำการสกัดเปลือกถั่วเหลืองที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส จะให้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเป็น 0.795 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง เมื่อเพิ่มอุณหภูมิในการสกัดเป็น 50 และ 80 องศาเซลเซียส ก็พบว่าปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเพิ่มสูงขึ้นเป็น 0.87 และ 1.40 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ ซึ่งให้ผลเช่นเดียวกับกรณีของตัวอย่างเปลือกถั่วเขียวสด (ตารางที่ 4.4) พบว่าอุณหภูมิในการสกัดไม่มีผลต่อปริมาณสารสกัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แต่อุณหภูมิในการสกัดมีผลต่อปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) เมื่อทำการสกัดเปลือกถั่วเขียวสดที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส พบว่ามีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเป็น 18.01 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง และเมื่อเพิ่มอุณหภูมิในการสกัดเป็น 80 องศาเซลเซียส ก็พบว่าที่อุณหภูมิสูงสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสด มีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเพิ่มขึ้นเป็น 25.05 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ทั้งนี้เนื่องจากในธรรมชาติสารประกอบโพลีฟีนอลที่พบในพืชส่วนใหญ่จะพบในรูปที่อยู่รวมกับสารอื่นที่เป็นองค์ประกอบของพืช (bound form) ซึ่งก็มีทั้งชนิดที่ละลายได้ในตัวทำละลายอินทรีย์ และอยู่ในรูปที่จับกับสารโพลีเมอร์ที่ไม่ละลายน้ำ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของผนังเซลล์พืชโดยเชื่อมต่อกันด้วยพันธะโควาเลนท์ จึงทำให้ไม่สามารถสกัดได้ด้วยตัวทำละลายโดยทั่วไปได้ง่าย (Balasundram *et al*., 2006 ; Choi *et al*., 2006) ดังนั้นการใช้ความร้อนใน

การสกัดนั้น ความร้อนอาจจะไปทำลายพันธะโควาเลนท์ จึงทำให้สามารถปลดปล่อยสารประกอบโพลีฟีนอลที่มีอยู่ในพืชให้อยู่ในรูปที่ละลายได้ ขณะเดียวกันความร้อนก็สามารถปลดปล่อยสารประกอบโพลีฟีนอลที่อยู่ในรูปที่จับกับสารอื่นให้อยู่ในรูปที่สามารถละลายได้เช่นกัน (Dewanto *et al*., 2002 ; Podsedek., 2007) จึงทำให้สามารถสกัดสารประกอบโพลีฟีนอลจากพืชได้มากขึ้น ซึ่งผลการทดลองดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Kirca และคณะ (2006) พบว่าปริมาณแอนโธไซยานินจากแครอทสีดำมีปริมาณเพิ่มขึ้น ที่อุณหภูมิในการสกัด 70-80 องศาเซลเซียส และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sousa และคณะ (2008) ทำการสกัดสารสกัดจากมะกอก (*alcaparras*) โดยเปรียบเทียบการสกัดด้วยน้ำและเมธานอลและเปรียบเทียบการสกัดที่อุณหภูมิห้องและอุณหภูมิจุดเดือดของน้ำและเมธนานอล พบว่าการสกัดสารสกัดจากมะกอก (*alcaparras*) ด้วยน้ำและเมธานอลที่อุณหภูมิจุดเดือดของทั้งน้ำและเมธานอลจะให้ได้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดสูงกว่าเมื่อเทียบกับการสกัดด้วยน้ำและเมธานอลที่อุณหภูมิห้อง และจากข้อมูลที่ได้ในตารางที่ 4.3 และ 4.4 จะเห็นว่าตัวอย่างเปลือกถั่วเหลืองและตัวอย่างเปลือกถั่วเขียวมีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากว่าพืชแต่ละชนิดอาจมีสารประกอบโพลีฟีนอลเป็นองค์ประกอบในรูปแบบและ/หรือโครงสร้างที่แตกต่างกัน และพบว่าเปลือกถั่วเขียวสดให้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดสูงกว่าเปลือกถั่วเหลือง

4.2.2 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง และเปลือกถั่วเขียว

การวิเคราะห์ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก (FRAP) ของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว ทำการสกัดที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส (อุณหภูมิห้อง), 50 และ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลานาน 5 ชั่วโมงโดยคำนวณความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกในหน่วย มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 4.5 และ 4.6

ตารางที่ 4.5 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง

อุณหภูมิสกัด (องศาเซลเซียส)	ความสามารถการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน (มิลลิกรัม Trolox Equivalent / กรัมตัวอย่างแห้ง)	
	ความสามารถการต้านอนุมูลอิสระDPPH	ความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก
25	0.33 ± 0.024^{a}	0.28 ± 0.003^{a}
50	0.77 ± 0.005^{b}	$0.3 \pm .003^{b}$
80	1.40 ± 0.004^{c}	0.37 ± 0.0007^{c}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

ตารางที่ 4.6 ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว

อุณหภูมิสกัด (องศาเซลเซียส)	ความสามารถการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน (มิลลิกรัม Trolox Equivalent / กรัมตัวอย่างแห้ง)	
	ความสามารถการต้านอนุมูลอิสระDPPH	ความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก
25	14.13 ± 0.106^{a}	7.84 ± 0.021^{a}
50	16.01 ± 0.192^{b}	8.21 ± 0.021^{b}
80	42.10 ± 0.226^{c}	17.19 ± 0.00^{c}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

จากข้อมูลในตารางที่ 4.5 วิเคราะห์ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง พบว่าอุณหภูมิในการสกัดมีผลต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันทั้งความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) โดยการสกัดเปลือกถั่วเหลืองที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส ทำให้สารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง มีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเป็น 0.33 และ 0.28 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ และพบว่าเมื่อเพิ่มอุณหภูมิในการสกัดเป็น 50 และ 80 องศาเซลเซียส ทำให้สารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เพิ่มขึ้นเป็น 0.77 และ 1.4 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง

ตามลำดับ และมีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกซ์เพิ่มขึ้นเป็น 0.3 และ 0.37 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ

จากผลการทดลองความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองได้ผลสอดคล้องในทิศทางเดียวกับความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสด แสดงดังตารางที่ 4.6 การวิเคราะห์ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว พบว่าอุณหภูมิในการสกัดมีผลต่อความสามารถในการปฏิกิริยาออกซิเดชันทั้งความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) เมื่อทำการสกัดเปลือกถั่วเขียวสดที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส ทำให้สารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสดมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เป็น 14.13 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง เมื่อเพิ่มอุณหภูมิในการสกัดเป็น 50 และ 80 องศาเซลเซียส ทำให้สารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสดมีความความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เพิ่มขึ้นเป็น 16.01 และ 42.1 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ เช่นเดียวกับความสามารถในการรีดิว์เฟอร์ริก พบว่าเปลือกถั่วเขียวสดทำการสกัดที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส มีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเป็น 7.84 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง เมื่อเพิ่มอุณหภูมิในการสกัดเป็น 50 และ 80 องศาเซลเซียส พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวสดมีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเพิ่มขึ้นเป็น 8.21 และ 17.19 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากระหว่างการสกัด ความร้อนอาจจะไปทำลายพันธะโควาเลนท์ทำให้สารประกอบโพลีฟีนอลถูกสกัดออกมาได้เพิ่มมากขึ้นโดยปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลจะสัมพันธ์กับความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน (ตารางที่ 4.3 และ 4.4) ดังนั้นจึงทำให้สารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวที่สกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส มีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกดีกว่าการสกัดที่อุณหภูมิ 25 องศาเซลเซียส (อุณหภูมิห้อง) และ 50 องศาเซลเซียส ซึ่งผลการทดลองนี้สอดคล้องกับการรายงานของ Siriwardhana and Shahidi (2002) กล่าวว่ากระบวนการสกัดสารประกอบฟีนอลิกในส่วนของ เมล็ด ผิว และเปลือกของอัลมอนด์ สภาวะที่เหมาะสมในการสกัดคือการใช้เอธานอลความเข้มข้น 80 เปอร์เซ็นต์ สกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส ทำให้ได้ปริมาณสารประกอบฟีนอลิกสูง อีกทั้งยังทำให้มีความสามารถในการต้านออกซิเดชันเพิ่มขึ้นด้วย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Padda และ Picha (2008) พบว่าเนื้อมันเทศที่เก็บไว้ที่อุณหภูมิต่ำเมื่อนำมาทำการสกัดโดยใช้อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส จะแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันได้ดีกว่าการสกัดที่อุณหภูมิต่ำกว่า 80 องศาเซลเซียส

จากการวิเคราะห์ผลของอุณหภูมิในการสกัดต่อปริมาณสารสกัด ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด และความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวสด พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวสดที่สกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส ให้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดสูง และแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันสูงกว่าการสกัดที่อุณหภูมิ 25 และ 50 องศาเซลเซียส ดังนั้นจึงได้เลือกอุณหภูมิในการสกัดที่ 80 องศาเซลเซียส เพื่อใช้สกัดตัวอย่างเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวสด ในการทดลองต่อไป

4.3 ผลของเวลาในการสกัดต่อปริมาณและความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว

4.3.1 ผลของเวลาในการสกัดต่อปริมาณสารสกัด และปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว

จากการวิเคราะห์ปริมาณสารสกัด และปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวที่สกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1, 3, 5 และ 8 ชั่วโมง โดยคำนวณปริมาณสารสกัดที่ได้ในหน่วยของกรัม/กรัมตัวอย่างแห้ง และคำนวณปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดในหน่วยของ มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ได้ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 4.7 และ 4.8

ตารางที่ 4.7 ผลของเวลาในการสกัดต่อปริมาณสารสกัด และปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง

เวลาสกัด (ชั่วโมง)	ปริมาณสารสกัด (กรัม/กรัมตัวอย่างแห้ง)	ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด (มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง)
1	0.087 ± 0.007^{a}	0.98 ± 0.002^{a}
3	0.082 ± 0.014^{a}	1.21 ± 0.007^{b}
5	0.093 ± 0.014^{a}	1.37 ± 0.010^{c}
8	0.092 ± 0.00^{a}	1.8 ± 0.002^{d}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

ตารางที่ 4.8 ผลของเวลาในการสกัดต่อปริมาณสารสกัด และปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว

เวลาสกัด (ชั่วโมง)	ปริมาณสารสกัด (กรัม/กรัมตัวอย่างแห้ง)	ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด (มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง)
1	0.260 ± 0.00^{a}	25.38 ± 0.056^{a}
3	0.283 ± 0.023^{a}	26.39 ± 0.000^{b}
5	0.283 ± 0.023^{a}	27.19 ± 0.330^{c}
8	0.300 ± 0.047^{a}	32.59 ± 0.113^{d}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

จากข้อมูลในตารางที่ 4.7 เมื่อพิจารณาการปริมาณสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองที่สกัดในเวลาที่แตกต่างกัน จะเห็นว่าเวลาในการสกัดไม่มีผลต่อปริมาณสารสกัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แต่เวลาในการสกัดมีผลต่อปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) จากตารางที่ 4.7 จะเห็นได้ว่าเปลือกถั่วเหลืองทำการสกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง มีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเป็น 0.98 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง และเมื่อเพิ่มเวลาในการสกัดนานขึ้นทำให้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเพิ่มขึ้น โดยจะเห็นได้จากเมื่อเพิ่มเวลาในการสกัดเป็น 3, 5 และ 8 ชั่วโมง ทำให้มีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเพิ่มขึ้นเป็น 1.21, 1.37 และ 1.8 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ ซึ่งได้ให้ผลเช่นเดียวกับผลการทดลองของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว ดังข้อมูลในตารางที่ 4.8 ที่ทำการสกัดเปลือกถั่วเขียวที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลาต่างๆกัน พบว่าเวลาในการสกัดไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณสารสกัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แต่เวลาในการสกัดมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) โดยเวลาในการสกัด 1 ชั่วโมง จะมีปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดเป็น 25.38 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง เมื่อเพิ่มเวลาในการสกัดเป็น 3, 5 และ 8 ชั่วโมง จะเห็นว่าปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมดมีปริมาณเพิ่มขึ้นเป็น 26.39, 27.19 และ 32.59 มิลลิกรัม gallic acid/กรัมตัวอย่างแห้ง ทั้งนี้อาจเนื่องจากการใช้ความร้อนในการสกัดมีผลทำให้ผนังเซลล์พืชถูกทำลายและมีผลต่อการทำลายพันธะโควาเลนท์ ทำให้สารประกอบฟีนอลิกที่อยู่ในรูปที่ละลายได้ ถูกปลดปล่อยออกมาได้มากหากใช้เวลาในการสกัดนานขึ้นก็จะทำให้สารประกอบฟีนอลิก

ถูกสกัดได้ในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ซึ่งผลการทดลองดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Chandrika และ Fereidoon (2005) ศึกษาการสกัดสารประกอบฟีนอลิกจากข้าวสาลีโดยเปรียบเทียบอุณหภูมิและเวลาในการสกัด พบว่าการสกัดสารสกัดจากข้าวสาลี โดยใช้อุณหภูมิ 95 องศาเซลเซียส เป็นเวลานาน 12 ชั่วโมง จะให้ปริมาณสารประกอบฟีนอลิกสูงกว่าการสกัดที่อุณหภูมิต่ำกว่า 95 องศาเซลเซียส และใช้เวลาการสกัดน้อยกว่า 12 ชั่วโมง

4.3.2 ผลของเวลาในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว

การวิเคราะห์ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก (FRAP) ของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว เมื่อทำการสกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลานาน 1, 3, 5 และ 8 ชั่วโมงโดยคำนวณความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกในหน่วย มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 4.9 และ 4.10

ตารางที่ 4.9 ผลของเวลาในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง

เวลาสกัด (ชั่วโมง)	ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน (มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง)	
	ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH	ความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก
1	0.65 ± 0.003^{a}	0.30 ± 0.000^{a}
3	1.01 ± 0.014^{b}	0.33 ± 0.004^{b}
5	1.41 ± 0.007^{c}	0.39 ± 0.001^{c}
8	1.76 ± 0.007^{d}	0.44 ± 0.002^{d}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

ตารางที่ 4.10 ผลของเวลาในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว

เวลาสกัด (ชั่วโมง)	ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน (มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง)	
	ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH	ความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก
1	28.65 ± 0.495^{a}	14.67 ± 0.014^{a}
3	37.90 ± 0.361^{b}	15.77 ± 0.049^{b}
5	55.76 ± 0.537^{c}	19.77 ± 0.028^{c}
8	67.23 ± 0.332^{d}	20.60 ± 0.042^{d}

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$)

จากข้อมูลในตารางที่ 4.9 แสดงผลของเวลาในการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง พบว่าเวลาในการสกัดมีผลต่อการความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) การสกัดเปลือกถั่วเหลืองที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง จะเห็นว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เป็น 0.65 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง เมื่อเพิ่มเวลาในการสกัดนานขึ้นเป็น 3, 5 และ 8 ชั่วโมง พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เพิ่มขึ้นเป็น 1.01, 1.41 และ1.76 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ ซึ่งให้ผลเช่นเดียวกับความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก สารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง ทำการสกัดเป็นเวลา 1 ชั่วโมง สารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองมีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเป็น 0.30 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง และเมื่อเพิ่มเวลาในการสกัดนานขึ้นเป็น 3, 5 และ 8 ชั่วโมง ก็พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองมีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเพิ่มสูงขึ้นเป็น 0.33, 0.39 และ 0.44 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ

ในกรณีของตัวอย่างเปลือกถั่วเขียว ให้ผลในทิศทางเดียวกับผลการทดลองของตัวอย่างเปลือกถั่วเหลือง จากข้อมูลในตารางที่ 4.10 แสดงผลของเวลาการสกัดต่อความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน พบว่าเวลาในการสกัดมีผลต่อการความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) ซึ่งการสกัดเปลือกถั่วเขียวที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 1 ชั่วโมง พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เป็น 28.65 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง และเมื่อเพิ่มเวลาสกัด

นานขึ้นเป็น 3, 5 และ 8 ชั่วโมง พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวมีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH เพิ่มขึ้นเป็น 37.90, 55.76 และ 67.23 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ และให้ผลเช่นเดียวกับความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว พบว่าเวลาในการสกัด 1 ชั่วโมง จะมีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเป็น 14.67 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง และเมื่อเพิ่มเวลาการในการสกัดนานขึ้นเป็น 3, 5 และ 8 ชั่วโมง ก็พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวมีความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกเพิ่มขึ้นเช่นกันโดยมีค่าเป็น 15.77, 19.77 และ 20.60 มิลลิกรัม Trolox Equivalent/กรัมตัวอย่างแห้ง ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบเวลาในการสกัดจะเห็นว่าเมื่อเพิ่มเวลาในการสกัดนานขึ้นส่งผลให้ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันเพิ่มขึ้นโดยความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันจะสัมพันธ์กับปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอล หากปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลเพิ่มขึ้นความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน (ตารางที่ 4.7 และ 4.8) จากการวิเคราะห์ผลของเวลาในการสกัดต่อปริมาณสารสกัด ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด และความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวสด สกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลานาน 8 ชั่วโมง ให้ปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริกสูงกว่าสารสกัดเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวที่สกัดที่เวลา 1, 3 และ 5 ชั่วโมง ดังนั้นจึงได้เลือกตัวอย่างสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวสด ที่ทำการสกัดที่อุณหภูมิ 80 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 8 ชั่วโมง ใช้ในการทดลองต่อไป

4.4 ผลของการใช้สารสกัดจากเปลือกถั่วเป็นสารต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันธรรมชาติในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด

จากการศึกษาสมบัติการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด โดยเติมสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง ที่ความเข้มข้นระดับต่างๆกันคือ 0.5, 1.5, 3.0 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก และตัวอย่างผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่ไม่เติมสารสกัด (ตัวอย่างควบคุม) เก็บรักษาที่สภาวะสุญญากาศ ที่อุณหภูมิ 4 องศาเซลเซียส วิเคราะห์ค่า TBARS และ คอนจูเกตเต็ดไดอีน (conjugated dienes) ของตัวอย่างผลิตภัณฑ์หมูบดทุก 5 วัน เป็นเวลา 15 วัน ผลการทดลองแสดงดังตารางที่ 4.11 และ 4.12 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 ค่า TBARS (มิลลิกรัม malondialdehyde/กิโลกรัมตัวอย่าง) ของผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเหลืองที่ระดับต่างๆ

ความเข้มข้น	ระยะเวลาการเก็บรักษา (วัน)			
(%)	0	5	10	15
0	$1.945\pm0.017^{b,D}$	$2.857\pm0.070^{a,C}$	$3.306\pm0.013^{b,B}$	$4.487\pm0.022^{a,A}$
0.5	2.014 ± 0.027^{aD}	$2.384\pm0.034^{c,B}$	$2.038\pm0.031^{c,C}$	$3.750\pm0.447^{b,A}$
1.5	$1.616\pm0.013^{c,D}$	$2.290\pm0.015^{d,C}$	$3.425\pm0.018^{a,B}$	$3.438\pm0.040^{d,A}$
3.0	$1.417\pm0.023^{d,D}$	$2.447\pm0.040^{b,B}$	$1.945\pm0.013^{d,C}$	$3.468\pm0.047^{c,A}$

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

^{ABC} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวนอนแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

ตารางที่ 4.12 ค่า Conjugated dienes (µmole/กรัมตัวอย่าง) ของผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเหลืองที่ระดับต่างๆ

ความเข้มข้น	ระยะเวลาการเก็บรักษา (วัน)			
(%)	0	5	10	15
0	$1.885\pm0.016^{a,A}$	$1.841 \pm 0.007^{a,D}$	$1.843 \pm0.006^{a,B}$	$1.824 \pm0.002^{a,C}$
0.5	$1.815 \pm0.004^{c,A}$	$1.815 \pm0.005^{b,B}$	$1.600 \pm0.003^{c,C}$	$1.600 \pm0.003^{b,D}$
1.5	$1.802 \pm0.003^{d,A}$	$1.769 \pm0.007^{d,B}$	$1.695 \pm0.012^{b,C}$	$1.583 \pm0.004^{c,D}$
3.0	$1.874 \pm0.008^{b,A}$	$1.785 \pm0.001^{c,B}$	$1.600 \pm0.008^{c,B}$	$1.555 \pm0.002^{d,D}$

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

^{ABC} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวนอนแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

เมื่อพิจารณาผลของระดับความเข้มข้นของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและระยะเวลาการเก็บรักษาต่อการเปลี่ยนแปลงค่า TBARS และ คอนจูเกตเต็ดไดอีน (conjugated dienes) หลังจากเก็บเป็นเวลา 15 วัน ของผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด พบว่าผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเหลืองที่ระดับ 0.5-3.0 เปอร์เซ็นต์ของน้ำหนักทั้งหมด ผลิตภัณฑ์มีค่า TBARS เพิ่มขึ้นในระหว่างการเก็บรักษาแต่เพิ่มขึ้นช้ากว่าตัวอย่างควบคุม และการฟอร์มตัวของ คอนจูเกตเต็ดไดอีน (conjugated dienes) ลดลงระหว่างการเก็บและลดลงกว่าตัวอย่างควบคุม แสดงให้เห็นว่าสารสกัดเปลือกถั่วเหลืองมีประสิทธิภาพ

ในการป้องกันการเกิดปฏิกิริยาลิพิดเปอร์ออกซิเดชันในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด ซึ่งผลการทดลองนี้สอดคล้องกับรายงานของ Bastida และคณะ (2009) กล่าวว่าสารสกัดจาก carob fruit มีสมบัติในการเป็นสารแอนติออกซิแดนท์ธรรมชาติซึ่งสามารถยับยั้งการเกิดลิพิดออกซิเดชันของไขมันในเนื้อหมูปรุงสุกที่เก็บระหว่างการแช่เย็นและแช่แข็งได้

กรณีของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว พบว่าให้ผลในทิศทางเดียวกับผลของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง ผลการทดลองดังแสดงในตารางที่ 4.13 และ 4.14 ผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเขียวที่ระดับ 0.5-3.0 เปอร์เซ็นต์ของน้ำหนักทั้งหมด การเพิ่มขึ้นของค่า TBARS ในระหว่างการเก็บรักษาช้ากว่าตัวอย่างควบคุม และการฟอร์มตัวของ คอนจูเกตเต็ดไดอีน (conjugated dienes) ลดลงระหว่างการเก็บรักษา แสดงให้เห็นว่าสารสกัดเปลือกถั่วเขียวมีประสิทธิภาพในการป้องกันการเกิดปฏิกิริยาลิพิดเปอร์ออกซิเดชันในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด ผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเขียวที่ระดับ 3.0 เปอร์เซ็นต์ของน้ำหนักทั้งหมด จะสามารถป้องกันการเกิดปฏิกิริยาลิพิดเปอร์ออกซิเดชันได้ดีที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับตัวอย่างควบคุม โดยมีค่า TBARS หลังจากเก็บรักษาเป็นเวลา 15 วัน เท่ากับ 2.974 มิลลิกรัม malondialdehyde/กิโลกรัมตัวอย่าง และการฟอร์มตัวของ คอนจูเกตเต็ดไดอีน (conjugated dienes) หลังจากเก็บรักษาเป็นเวลา 15 วัน เท่ากับ 1.474 ไมโครโมล/กรัมตัวอย่าง

ตารางที่ 4.13 ค่า TBARS (มิลลิกรัมmalondialdehyde/กิโลกรัมตัวอย่าง) ของผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเขียวที่ระดับต่างๆ

ความเข้มข้น	ระยะเวลาการเก็บรักษา (วัน)			
(%)	0	5	10	15
0	$1.945\pm0.017^{a,D}$	$2.857\pm0.070^{a,C}$	$3.306\pm0.013^{b,B}$	$4.487\pm0.022^{a,A}$
0.5	$1.653\pm0.032^{c,D}$	$2.556\pm0.011^{b,C}$	$3.611\pm0.021^{a,B}$	$3.773\pm0.032^{b,A}$
1.5	$1.740\pm0.025^{b,D}$	$1.829\pm0.017^{c,C}$	$2.471\pm0032^{c,B}$	$3.281\pm0.105^{c,A}$
3.0	$1.065\pm0.021^{d,D}$	$1.667\pm0.029^{d,C}$	$1.750\pm0.017^{d,B}$	$2.974\pm0.036^{d,A}$

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

^{ABC} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวนอนแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

ตารางที่ 4.14 ค่า Conjugated dienes (μmole/กรัมตัวอย่าง) ของผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดเปลือกถั่วเขียวที่ระดับต่างๆ

ความเข้มข้น	ระยะเวลาการเก็บรักษา (วัน)			
(%)	0	5	10	15
0	$1.885\pm0.016^{a,A}$	$1.841 \pm 0.007^{c,C}$	$1.843 \pm0.006^{a,B}$	$1.824 \pm0.002^{a,D}$
0.5	$1.881 \pm0.003^{b,A}$	$1.864 \pm0.003^{a,B}$	$1.596 \pm0.001^{b,C}$	$1.587 \pm0.001^{b,D}$
1.5	$1.871 \pm0.001^{d,A}$	$1.843 \pm0.002^{b,B}$	$1.530 \pm0.002^{c,C}$	$1.511 \pm0.005^{c,D}$
3.0	$1.880 \pm0.002^{c,A}$	$1.826 \pm0.013^{d,B}$	$1.527 \pm0.01^{d,C}$	$1.474 \pm0.006^{d,D}$

^{abc} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวตั้งแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

^{ABC} ตัวอักษรกำกับต่างกันในแนวนอนแสดงถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq 0.05$)

เมื่อพิจารณาผลการทดลองการวิเคราะห์ค่า TBARS และค่าคอนจูเกตเต็ดไดอีน (conjugated dienes) ของผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดที่เติมสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวมีความสามารถในการยับยั้งการเกิดปฏิกิริยาออกซิเดชันดีกว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองเล็กน้อย แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH และความสามารถในการรีดิวซ์เฟอร์ริก (ตารางที่ 4.7 - 4.10) พบว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียวแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันได้ดีกว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองในค่าที่สูงกว่ามาก อาจเป็นไปได้ว่าการวิเคราะห์ความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันแบบในหลอดทดลองสารสกัดจากเปลือกถั่วทั้งสองชนิดสามารถเข้าทำปฏิกิริยากับอนุมูลอิสระได้โดยไม่มีสารประกอบอื่นขัดขวาง เช่น โปรตีน ไขมัน เป็นต้น และสภาวะในการวิเคราะห์อาจเหมาะสมต่อการทำปฏิกิริยาของสารสกัดจึงให้ผลการวิเคราะห์ที่ดีกว่า เมื่อเทียบกับการนำสารสกัดเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียวเติมเพื่อเป็นสารต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด

สารประกอบโพลีฟีนอลสามารถแบ่งได้เป็นหลายกลุ่ม ในการทดลองข้างต้นเป็นการวิเคราะห์หาปริมาณสารประกอบโพลีฟีนอลทั้งหมด ซึ่งไม่ได้บ่งชี้ว่าเป็นสารประกอบโพลีฟีนอลในกลุ่มใด สารประกอบโพลีฟีนอลแต่ละกลุ่มจะแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันได้แตกต่างกันเนื่องจากโครงสร้างต่างกัน (Balasundram *et al.,* 2006) จากการทดลองแบบในหลอดทดลองแม้สารประกอบโพลีฟีนอลของสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว จะแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันได้ดีกว่าสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลือง แต่ก็ไม่ได้หมายรวมถึงว่าเมื่อนำสารสกัดจากเปลือกถั่วเขียว เติมในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบดแล้วสารประกอบโพลีฟีนอลจะต้องแสดงความสามารถในการต้าน

ปฏิกิริยาออกซิเดชันได้ดีเหมือนการทดลองแบบในหลอดทดลอง ซึ่งอาจเนื่องจากสภาวะการทดลองที่เปลี่ยนไปและอาจมีองค์ประกอบของสารอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องจึงส่งผลต่อการแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว และอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อนำสารสกัดจากเปลือกถั่วทั้งสองชนิดเติมในผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด ซึ่งในระหว่างกระบวนการเตรียมผลิตภัณฑ์เนื้อหมูบด ความร้อนจากกระบวนการแปรรูปอาจทำให้สารประกอบโพลีฟีนอลที่เป็นองค์ประกอบอยู่ในสารสกัดจากเปลือกถั่วถูกทำลายจึงส่งผลต่อการแสดงความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชัน เช่นเดียวกับการรายงานของ Xu และคณะ (2007) กล่าวว่า การให้ความร้อนในกระบวนการแปรรูป ความร้อนสามารถทำลายพันธะเอสเทอร์ (ester) และไกลโคไซด์ (glycoside) ที่เชื่อมต่อระหว่างกรดฟีนอกลิกกับสารอื่นๆได้ ดังนั้นกระบวนการแปรรูปอาจมีผลต่อความไม่เสถียรของสารประกอบโพลีฟีนอลและความสามารถในการต้านปฏิกิริยาออกซิเดชันของสารสกัดจากเปลือกถั่วเหลืองและเปลือกถั่วเขียว